

РЕШЕНИЕ

№ 38150

гр. София, 17.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 14.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **11536** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. във връзка с чл.133, ал.3 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е след отделяне на жалбата на Д. М. А. срещу Решение № 685/21.05.2024г., издадено от зам.директор на ДОДОП-С., в частта потвърждаваща ревизионен акт за поправка на ревизионен акт (Р.) № 22220223000673-091-001/26.02.2024г. от жалбата й в останалата част на решението, което е останало предмет на адм.дело № 6455/2024г. на АССГ.

В настоящото производство се обжалва РА №П-22220224045627-003-001/13.03.2024г. за поправка на РА № Р-222202230000673-091-001/26.02.2024г., издаден от органи по приходите на НАП С.. РА за поправка е потвърден с Решение № 685/21.05.2024г. на Директора на Дирекция „ОДОП“-С., т.ІІ, като в останалата част с решението е оставена без разглеждане жалбата срещу поправения РА като недопустима и производството е прекратено в тази му част.

Жалбоподателката в уточнителна молба към жалбата счита, че оспореният Р. е издаден при липса на компетентност, както и цялото производство, извършено във основа на ЗВР № Р-22220223000673-020-001/13.02.2023г., издадена от Н. К. Ж.- началник на сектор при ТД на НАП-Б.. Излага довод, че началник сектор при ТД на НАП – Б. не разполага с необходимата компетентност за издаване на процесната заповед по отношение на РЛ, физическо лице с постоянен адрес в [населено място]. Аргументи извежда от чл.113, ал.4 от ДОПК, чл.8, ал.1, т.1 от ДОПК, чл.12, ал.6, изр.първо от ДОПК, чл.7, ал.1 и чл.8 от ДОПК и чл.112, ал..2, т.2 от ДОПК, че компетентностите принадлежат единствено в полза на изпълнителния директор на НАП с възможност за делегиране на негов заместник.

Ответникът – директора на дирекция „ОДОП“ - С., при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител юрисконсулт М. оспорва жалбата, с искане същата да бъде отхвърлена. Позицията се базира на мотивите на решението и на доказателствата, които е представила по възражението за компетентност, която следва от чл.112,ал.2, т.1 от ДОПК.

Административен съд – София град, I отделение, 6 състав, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Р. № П-22220224045627-003-001/13.03.2024г. е издаден от Р. Л. В. на длъжност главен инспектор по приходите и Н. К. Ж. на длъжност Началник сектор, на основание чл.133,ал.3 от ДОПК, молба и извършена проверка за наличие на очевидна фактическа грешка в РА Р-222202230000673-091-001/26.02.2024г., издаден на Д. М. А.. Констатациите на ревизиращите органи за поправката са, че в частта за определяне на задълженията за ЗЗО за период 2019г. е допусната грешка, като е посочено че лицето е декларирано и внесло задължения за ЗЗО за период от 01.01.2019г. до 31.12.2019г. в размер на 537, 60 лв. Уточнено е, че лицето действително дължи тази сума за посочения период, но декларираните и внесени от ЗЛ осигурителни вноски за ЗЗО са за период 01.07.2019г. до 31.12.2019г. и са в размер на 268, 80 лв. Това налага да се извърши корекция в таблица 1 и таблица 3 от РА. В текстовата част на РА, в частта по ЗЗО се правят поправки на стр.14, като изречението „За ревизирания период не са установени различия с декларираните от ЗЛ данни, касаещи месечните вноски за ЗЗО“ се заменя със следния текст „На основание чл.124а от ДОПК определяме дължимите осигурителни вноски за ЗЗО, както следва: и е дадена таблица с поправките. Р. е връчен на 29.03.2024г.

По делото е приложен поправеният РА, с който са определени задължения за данък по ЗДДФЛ, за ДОО, ЗО, УПФ, ДДС за периоди от 01.01.2019г. до 31.12.2021г.

Двата акта са обжалвани пред Директора на Дирекция „ОДОП“-С., който с решение № 685/21.05.2024г. е оставил без разглеждане жалбата срещу поправения РА № 222202230000673-091-001/26.02.2024г. поради просрочие. В раздел II от решението е обсъдена жалбата срещу Р., като решаващият орган е констатирал, че не съдържа различно оплакване от това срещу поправения РА, липсват конкретни твърдения и аргументи относно незаконосъобразността на поправката. Не се оспорва констатацията на органите по приходите, че за 2019г. ревизираното лице е декларирано и внесло задължения за здравноосигурителни вноски в размер на 268, 80 лв. и не се представят доказателства за деклариран и внесен друг размер. Намерени са за неотнормирани към поправката изложените съображения по допълнително установените задължения по ЗДДС, годишен авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ, както и допълнително определени суми за задължителни осигурителни вноски и КСО. Предмет на спора в производството по оспорване на поправката е единствено наличието или липсата на очевидна фактическа грешка, представляваща противоречие между действителната воля на решаващия орган, формирана в мотивите на акта и изразена такава в същия, допусната в основния акт, а не законосъобразността на определените с основния акт задължения, поради което жалбата е намерена за неоснователна и недоказана и Р. е потвърден.

Решение № 685/21.05.2024 г. на директора на дирекция ОДОП – С. е връчено на 05.06.2024 г. Оспорването на Р. е направено с жалбата срещу решението – на 12.06.2024г. чрез куриер, по която е образувано адм.дело № 6455/2024г. на АССГ. С протоколно определение от 18.11.2024г. по дело № 6455/2024г. на АССГ е отделена тази жалба и е образувано настоящото производство.

По делото е представено окончателното решение на АССГ № 5532/18.02.2025г. по дело № 6455/2024г. , с което отхвърлена жалбата на Д. М. А. срещу решението в раздел I – оставянето без разглеждане на жалбата срещу РА като просрочена и изпращане на искането за възстановяване на

срока за обжалване на поправения РА на органите по приходите. Съгласно представено решение № 300/20.03.2025г. на Директора и Дирекция „ОДОП“-С. искането е отхвърлено и няма данни за по нататъшното му обжалване.

Ответникът представя заповедите за възлагане на ревизията и измененията им, всички издадени от Н. К. Ж., началник на сектор при ТД на НАП-Б.. Съгласно Заповед № 3-ЦУ-1997/04.11.2022г. на зам. изпълнителния директор на НАП - З. Г., сред органите по приходите, за които не се прилагат правилата на чл.7, ал.1 и чл.8 от ДОПК от ТД на НАП Б. е Н. К. Ж.. Съгласно Заповед № РД-01-864/04.11.2022г. на директора на ТД на НАП –С., издадена на основание чл.11, ал.3 от ЗНАП, във връзка с чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК и заповед № 3-ЦУ-1997/04.11.2022г. на Н. К. Ж. на длъжност началник-сектор ревизии в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП-Б. са възложени функции на компетентен орган по чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК, считано от 07.11.2022г. Със Заповед № 3-ЦУ – 324/10.02.2023г.-ЦУ на НАП на зам.изпълнителния директор на НАП З. Г., е наредено изброените в цитираните заповеди служители, да осъществяват производствата по данъчно-осигурителен контрол по отношение на лицата, в приложен към заповедта списък, за които компетентна териториална дирекция съгласно чл.8 от ДОПК е ТД на НАП-С., като Д. М. А. е посочена – с ТД на ЗЛ –С. и ТД на екип- Б..

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК и от лице, което притежава процесуална легитимация - адресат на оспорения акт. Спазен е и задължителния административен етап на обжалването пред ответника.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Тази проверка е относима към обжалването по чл.133, ал.3 от ДОПК.

Р. № П-22220224045627-003-001/13.03.2024г. е издаден от компетентни органи Р. Л. В. на длъжност главен инспектор по приходите и Н. К. Ж. на длъжност Началник сектор при ТД на НАП Б., като лицето възложило ревизията – Н. Ж. е оправомощена на основание чл.112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и чл. 11, ал.1, ал. 3 от ЗНАП и представените заповеди от зам.изпълнителния директор на НАП и директора на ТД на НАП-С. по отношение на конкретното ревизирано физическо лице Д. А.. Неоснователно е оплакването за нищожност, с аргумента, че орган по приходите от ТД на НАП-Б. не може да възлага ревизия и няма компетентност по отношение на лице от друга ТД на НАП, в случая С.. Това е така, предвид изричното правомощие по чл.12, ал.6 от ДОПК на изпълнителния директор на НАП и заместника му да изключат от правилата на чл.7, ал.1 и чл.8 от ДОПК функциите на компетентни органи по чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК на изброени служители (органи по приходите). В този смисъл е Тълкувателно решение № 3 от 26.06.2025 г. по тълк. д. № 2/2024 г. на Общото събрание на съдиите на ВАС на РБ от I и II колегия: „Не е нищожен ревизионен акт, издаден в резултат на ревизия, възложена от орган по приходите – служител на една териториална дирекция на Националната агенция за приходите, определен със заповед по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК на директора на друга териториална дирекция на Националната агенция за приходите въз основа на заповеди по чл. 12, ал. 6, изречение първо ДОПК и чл. 10, ал. 9 от Закона за Националната агенция за приходите, по отношение на лице, за което съгласно правилата на чл. 8 ДОПК компетентни са органите на втората (другата) териториална дирекция.“ Следователно това основно и единствено възражение в уточнената жалба срещу Р. е неоснователно.

Съгласно чл. 133, ал. 3 от ДОПК ревизионният акт за поправка на ревизионен акт може да се

обжалва самостоятелно, независимо от обжалването на ревизионния акт, за чиято поправка е издаден. При тази законова уредба, съдът намира за неотнوسима към въпроса за законосъобразността на оспорения акт законосъобразността/респективно влизането в сила или обжалването на поправения ревизионен акт. Предпоставката, която следва да е налице, за да се пристъпи към издаване на ревизионен акт за поправка е наличието на очевидна фактическа грешка, допусната при издаването на поправения ревизионен акт. Ревизионният акт за поправка на ревизионен акт не се издава в резултат от ревизионно производство и не може да установява задължения, различни от вече установените с подлежащия на поправка ревизионен акт. Необходимостта от издаването му е нанасяне на корекция във вече издадения ревизионен акт, така че установените с последния задължения да са ясно определени. В настоящото производство, от страна на съда, следва да се прецени дали е съществувала очевидна фактическа грешка в издадения ревизионен акт, породила необходимост от издаването на РА за поправка и дали с РА за поправка само е изяснена фактическата воля на органа по приходите или са определени нови задължения. Определените с ревизионния акт задължения, по основание и размер могат да бъдат предмет на оспорване в производство по оспорване на поправения ревизионен акт и не могат да се обсъждат в настоящото производство.

С Р. № П-22220224045627-003-001/13.03.2024г. е констатирано, че в частта за определяне на задълженията за ЗЗО за период 2019г. е допусната грешка, като е посочено че лицето е декларирано и внесло задължения за ЗЗО за период от 01.01.2019г. до 31.12.2019г. в размер на 537, 60 лв. Уточнено е, че лицето действително дължи тази сума за посочения период, но декларираните и внесени от ЗЛ осигурителни вноски за ЗЗО са за период 01.07.2019г. до 31.12.2019г. и са в размер на 268, 80 лв. Това е наложило корекцията в таблица 1 и таблица 3 от РА. Жалбоподателката не оспорва самата корекция като факти, въз основа на които е направена.

С така отразената промяна е коригирана констатацията на ревизията, почиваща на фактическа грешка. В този смисъл има корекция в таблицата със задълженията, но тя е такава, произтичаща от фактическа грешка в констатираното колко лицето е декларирано и внесло. Ето защо извършената поправка попада в обхвата на чл.133, ал.3 от ДОПК и оспореният ревизионен акт за поправка се явява, издаден при спазване и на материалния закон.

От своя страна жалбоподателката не оспорва констатацията на органите по приходите, че за 2019г. са деклариран и внесени задължения за здравноосигурителни вноски в размер на 268, 80 лв. (вместо погрешно посочените в РА 537, 60 лв.), както и не представя доказателства за деклариран и внесен друг размер. Останалите възражения касаят поправеният РА и са неотносими към предмета на настоящото дело, който е извършената корекция.

По изложените съображения, съдът намери, че Р. № П-22220224045627-003-001/13.03.2024г. е законосъобразно издаден, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Разноски не са претендирани и съдът не присъжда.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. М. А. срещу Ревизионен акт № П-22220224045627-003-001/13.03.2024г. за поправка на ревизионен акт, издаден от органи по приходите на ТД на НАП - Б., с който е поправен РА № Р-222202230000673-091-001/26.02.2024г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП -Б., потвърден с Решение № 685/21.05.2024г. на Директора на Дирекция „ОДОП” - С. при ЦУ на НАП.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14 дневен срок от съобщаването му.

Съдия: